

Sygn. akt: III AUa 332/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Rzeźniowiecka

Sędziowie: SSA Beata Michalska

SSO del. Joanna Kasicka (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2014 r. w Łodzi

sprawy **M. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o podleganie ubezpieczeniom społecznym i wysokość podstawy wymiaru składek,

na skutek apelacji wnioskodawczynie

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 30 grudnia 2013 r., sygn. akt: V U 774/12;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 332/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 maja 2012 roku, znak (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. stwierdził, że wnioskodawczynie M. P. podlega od dnia 1 stycznia 1999 roku obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu jako osoba prowadząca działalność pozarolniczą. W uzasadnieniu wskazał, że z przeprowadzonej w kwietniu 2011 roku kontroli wynika, że wnioskodawczynie mimo złożonego w 2002 roku oświadczenia, że zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej, prowadzi tę działalność nieprzerwanie od dnia 15 czerwca 1989 roku. W związku z tym zasadne było uznanie, iż wnioskodawczynie podlega ubezpieczeniom społecznym w okresie wskazanym w decyzji.

Decyzją z dnia 11 maja 2012 roku, znak (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. ustalił wysokość podstawy wymiaru składek z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej w okresie od 1 czerwca 1999 roku.

Od powyższych decyzji M. P. odwołała się w dniu 27 czerwca 2012 roku zarzucając ich merytoryczną błędność.

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2013 roku w sprawie VU 774/12 Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił odwołanie.

Sąd I Instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych.

M. P. rozpoczęła w dniu 15 czerwca 1989 roku prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie betoniarstwa i nagrobków. W zgłoszeniu do ewidencji wnioskodawczyni podała jako miejsce wykonywania działalności gospodarczej adres – P. T.. ul. (...). W dniu 7 grudnia 1999 roku wnioskodawczyni dokonała zmiany wpisu w ewidencji działalności gospodarczej oznaczając nazwę przedsiębiorcy jako (...) oraz przedmiot działalności jako: betoniarstwo – nagrobki, krawiectwo – produkcja i handel, kwiaty – wieńce – znicze, handel obwoźny materiałami przemysłowymi oraz mała gastronomia, import – eksport z wyłączeniem towarów i usług objętych koncesją lub zezwoleniem. Jako miejsce wykonywania działalności gospodarczej wskazano adresy – P. ul. (...) i ul. (...).

Wyrokiem zaocznym z dnia 20 sierpnia 1997 roku, wydanym w sprawie I C 383/97, Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim nakazał pozwanej M. P. opuścić lokal mieszkalny w P. przy ul. (...), m. (...). Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem z dnia 7 listopada 1997 roku po rozpoznaniu sprzeciwu M. P.. W trakcie rozprawy w dniu 7 listopada 1997 roku w sprawie I C 383/97 wnioskodawczyni oświadczyła, że w spornym lokalu nie mieszka od 3 lat i od tego czasu zamieszkiwała w nim jej córka wraz z mężem i dziećmi.

W trakcie postępowania wyjaśniającego prowadzonego przez ZUS w 2002 roku wnioskodawczyni oświadczyła, że działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży wieńców i wiązanek, produkcji nagrobków i krawiectwa prowadziła od 15 czerwca 1989 roku do 10 czerwca 1999 roku.

Decyzją z dnia 22 maja 2003 roku ZUS objął M. P. ubezpieczeniami emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w okresie od 1 stycznia 1999 roku do 10 czerwca 1999 roku. Od decyzji tej wnioskodawczyni nie wniosła odwołania.

W dniu 28 maja 2009 roku M. P. zawarła w ramach prowadzonej działalności gospodarczej umowę pracę z P. P. (1), którego zatrudniła na stanowisku pracownika fizycznego.

W toku kontroli przeprowadzonej przez ZUS w kwietniu 2011 roku wnioskodawczyni zeznała, że działalność gospodarczą prowadziła nieprzerwanie od 15 czerwca 1989 roku i że nie dokonywała przerwania ani zawieszenia działalności. Ponadto wskazała, że nie składała do ZUS dokumentów wyrejestrowujących działalność gospodarczą i nie składała dokumentu wyrejestrowującego ją z ubezpieczeń społecznych i z ubezpieczenia zdrowotnego.

Wnioskodawczyni nie złożyła zeznań podatkowych z prowadzenia działalności gospodarczej i nie dokonywała rozliczeń z tytułu prowadzonej działalności za lata 1999-2010, a także nie zgłaszała zawieszenia działalności.

Wnioskodawczyni nie złożyła w organie ewidencyjnym wniosku o zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej, nie zgłaszała także przerw w wykonywaniu działalności ani nie wyrejestrowała działalności.

W oparciu o tak poczynione ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie i wskazał na art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.), zgodnie z którym obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi. Osoby te z mocy art. 12 ust. 1 ww. ustawy podlegają również obowiązkowemu ubezpieczeniu wypadkowemu.

Stosownie do art. 13 pkt 4 ustawy systemowej osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Obowiązujący od dnia 20 września 2008

roku przepis art. 14a ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz. U. z 2007r. Nr 155, poz. 1095 ze zm.) stanowi w ustępie 1, że przedsiębiorca niezatrudniający pracowników może zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej na okres od 1 miesiąca do 24 miesięcy. Zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej oraz wznowienie wykonywania działalności gospodarczej następuje na wniosek przedsiębiorcy (ust. 5). Okres zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej rozpoczyna się od dnia wskazanego we wniosku o wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej, nie wcześniej niż w dniu złożenia wniosku, i trwa do dnia złożenia wniosku o wpis informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej (ust. 6).

Z kolei obowiązujący od dnia 31 marca 2009 roku art. 27a ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej stanowi, że zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej następuje na wniosek przedsiębiorcy złożony na piśmie właściwemu organowi ewidencyjnemu, a w przypadku przedsiębiorców podlegających obowiązkowi wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego – właściwemu sądowi rejestrowemu.

Sąd Okręgowy podkreślił, że w sprawie poza sporem pozostaje, iż wnioskodawczyni nie złożyła we właściwym organie ewidencyjnym wniosku o zawieszenie wykonywania, czy też o wyrejestrowanie działalności gospodarczej, co w świetle powołanych powyżej przepisów oznacza, że nie doszło w istocie do zawieszenia przez wnioskodawczynię prowadzenia działalności gospodarczej, a co za tym idzie, ZUS prawidłowo uznał, że winna ona podlegać nadal (począwszy od dnia 1 stycznia 1999 roku) ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu z tytułu jej prowadzenia.

Sąd Okręgowy podniósł, iż określony w art. 27a ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej obowiązek zgłoszenia zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej właściwemu organowi ewidencyjnemu, obowiązuje co prawda dopiero od dnia 31 marca 2009 roku, jednakże jeszcze przez wprowadzeniem tego przepisu przyjmowano, że do ustania ubezpieczenia z uwagi na zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej, może prowadzić tylko zaistnienie rzeczywistej przerwy w prowadzeniu tej działalności. Ubezpieczonego obciąża przy tym obowiązek wykazania wystąpienia okoliczności niezwiązanych z warunkami wykonywania działalności gospodarczej, uniemożliwiających jej faktyczne prowadzenie przez pewien okres czasu. Przerwa w prowadzeniu działalności gospodarczej powodująca ustanie obowiązku ubezpieczenia społecznego musi być przy tym usprawiedliwiona i udokumentowana, a nie uzależniona wyłącznie od woli ubezpieczonego, sprowadzającej się do zamiaru czasowego wyłączenia z obowiązku ubezpieczenia społecznego. Obowiązek ten jest bowiem konsekwencją prawną prowadzenia działalności gospodarczej na podstawie wpisu do ewidencji, nie ma tu natomiast zależności odwrotnej, z której wynikałoby, że sam zamiar wyłączenia z przymusu ubezpieczenia społecznego uzasadniać może przerwę w prowadzeniu działalności gospodarczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2008 roku, I UK 4/08, Legalis i z dnia 17 lipca 2003 roku, II UK 111/03, OSNAPiUS 2003/17/1).

Sąd Okręgowy podkreślił, że wnioskodawczyni, reprezentowana przez ustanowionego dla niej pełnomocnika z urzędu, nie wykazała w toku niniejszego postępowania, że nie prowadziła działalności gospodarczej od dnia 1 stycznia 1999 roku. O zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej nie może stanowić jedynie fakt, że wnioskodawczyni na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 7 listopada 1997 roku w sprawie I C 383/97 została eksmitowana z lokalu mieszkalnego w P. przy ul. (...), m. (...), co w jej ocenie uniemożliwiło jej dalsze wykonywanie działalności gospodarczej. Z zaświadczeń o wpisach do ewidencji działalności gospodarczej wynika bowiem jednoznacznie, że działalność gospodarcza była wykonywana przez wnioskodawczynię pod adresem P., ul. (...). Sąd Okręgowy dodał, że w trakcie rozprawy w dniu 7 listopada 1997 roku w sprawie I C 383/97 wnioskodawczyni oświadczyła, że w lokalu przy ulicy (...) nie mieszka od 3 lat i od tego czasu zamieszkiwała w nim jej córka wraz z mężem i dziećmi. Okoliczność eksmitowania z tego lokalu nie może zatem być dowodem na zaprzestanie wykonywania przez wnioskodawczynię działalności gospodarczej, tym bardziej, że w trakcie kontroli przeprowadzonej przez ZUS w kwietniu 2011 roku wnioskodawczyni zeznała, że działalność gospodarczą prowadziła nieprzerwanie od 15 czerwca 1989 roku i że nie dokonywała przerwania ani zawieszenia działalności. Sąd Okręgowy podkreślił też, że w dniu 28 maja 2009 roku M. P. zawarła w ramach prowadzonej działalności gospodarczej umowę pracę z P. P. (1). Ponadto wskazał, iż wszyscy zgłoszeni przez wnioskodawczynię świadkowie odmówili składania zeznań na okoliczność, że po eksmitowaniu jej z lokalu przy ulicy (...) zaprzestała ona prowadzenia działalności gospodarczej.

Poza sporem, zdaniem Sądu Okręgowego, pozostaje fakt, że w sprawie o podleganie obowiązkowi ubezpieczenia społecznego ciężar dowodu wykazania istnienia rzeczywistej przerwy w prowadzeniu działalności gospodarczej (czy też zaprzestania prowadzenia tej działalności) spoczywa zgodnie z art. 6 k.c. na ubezpieczonym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2008 roku, I UK 293/07, M.P.Pr. 2008/9/495). Skoro zatem wnioskodawczyni nie wykazała w toku postępowania w niniejszej sprawie, że zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej, to w konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że ZUS wydał prawidłowe decyzje, którymi stwierdził, że M. P. podlega od dnia 1 stycznia 1999 roku obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu jako osoba prowadząca działalność pozarolniczą oraz ustalił wysokość podstawy wymiaru składek z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej w okresie od 1 czerwca 1999 roku. Co do wysokości podstawy wymiaru składek wnioskodawczyni ani jej pełnomocnik nie zgłosili jakichkolwiek zarzutów.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła M. P. zarzucając błędne ustalenie, że pracowała w okresie wskazanym w wyroku. Wniosła o zmianę wyroku i uwzględnienie odwołania. W uzasadnieniu wskazała, że wpisy w dokumentach ewidencji działalności gospodarczej nie stanowią o faktycznym prowadzeniu działalności, działalność musi być w pełni wykonywana. Jednak do tego brakuje miejsca pracy z zagospodarowaniem do produkcji usług dla ludności pod wskazanymi adresami.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonej jest bezzasadna i podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy bowiem oddalając odwołanie i ustalając, iż ubezpieczona podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą od dnia 1 stycznia 1999 r. wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawnych.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 5 i art. 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2007 r., Nr 11, poz. 7, ze zm.) osoby fizyczne prowadzące pozarolniczą działalność na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu.

Okres podlegania obowiązkowi ubezpieczeń określa przepis art. 13 pkt. 4 zgodnie z którym osoby prowadzące pozarolniczą działalność obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegają w okresie od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Przepis art. 13 pkt. 4 w takim brzmieniu obowiązuje od dnia 20 września 2008 r. W brzmieniu obowiązującym przed dniem 20 września 2008 r. osoby prowadzące pozarolniczą działalność obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegały w okresie od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności.

Na podstawie zaś art. 66 ust. 1 pkt. 1c ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych z dnia 27 sierpnia 2004 r. (t. j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.) obowiązującej od dnia 1 października 2004 r. osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, które są osobami prowadzącymi działalność pozarolniczą, podlegają obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego. Tożsamy zapis był w art. 9 ust. 1 pkt. 1c ustawy o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia z dnia 23 stycznia 2003 r. (Dz. U. Nr 45, poz. 391, ze zm.) obowiązującej od dnia 1 kwietnia 2003 r. do dnia 30 września 2004 r. oraz w art. 8 pkt. 1c ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym z dnia 6 lutego 1997 r. (Dz. U. Nr 28, poz. 153, ze zm.) obowiązującej do dnia 31 marca 2003 r.

Stosownie do art. 36 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych każda osoba objęta obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowym podlega zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych.

Obowiązkiem płatnika składek – z mocy art. 46 ust. 1 i art. 47 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych – jest obliczanie, rozliczanie i opłacanie należnych składek za każdy miesiąc kalendarzowy oraz przesyłanie w wyznaczonym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłacanie składek za dany miesiąc.

Czasowe granice prowadzenia działalności gospodarczej oraz podlegania z tego tytułu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego wyznacza wpis do ewidencji działalności gospodarczej. Istnienie wpisu do ewidencji wprawdzie nie przesądza o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej, jednakże wpis ten prowadzi do domniemania prawnego, według którego osoba wpisana do ewidencji, która nie zgłosiła zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, jest traktowana jako prowadząca taką działalność. Domniemanie to może być obalone w drodze przeprowadzenia przeciwdowodu, który obciąża stronę twierdzącą o faktach przeciwnych twierdzeniom wynikającym z domniemania. Do sfery ustaleń faktycznych należy czy działalność gospodarcza rzeczywiście jest wykonywana, czy też zaprzestano jej prowadzenia, co powoduje wyłączenie z obowiązku ubezpieczenia. Obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność - w tym działalność gospodarczą - wynika bowiem z faktycznego prowadzenia tej działalności. W sprawie o podleganie obowiązkowi ubezpieczenia społecznego ciężar dowodu istnienia rzeczywistej przerwy w prowadzeniu działalności gospodarczej (art. 6 KC) spoczywa na ubezpieczonym. /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2007 r. sygn. III UK 133/06, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2008, Nr 7-8, poz. 114, str. 332; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2008 r. sygn. II UK 300/07, niepubl; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r. sygn. II UK 85/08, niepubl).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest także pogląd, iż faktyczne niewykonywanie działalności gospodarczej w okresie oczekiwania na kolejne zamówienie lub w czasie poszukiwania takiego zamówienia, nie oznacza zaprzestania prowadzenia takiej działalności i nie powoduje uchylenia obowiązku ubezpieczenia społecznego. Nie jest to bowiem przerwa w prowadzeniu działalności gospodarczej równoznaczna z jej okresowym zaprzestaniem. Istotą działalności gospodarczej jest jej prowadzenie w sposób ciągły i zorganizowany, na własny rachunek i ryzyko przedsiębiorcy. Prowadzenie działalności gospodarczej polega bowiem nie tylko na faktycznym wykonywaniu zleconej pracy, ale także na stworzeniu odpowiednich warunków do jej wykonywania, poszukiwaniu zleceniodawców, organizowanie przyszłych prac, oczekiwaniu na zamówienie. Za okresowe zaprzestanie prowadzenia pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych może być zatem uznana tylko udokumentowana i usprawiedliwiona faktyczna przerwa w prowadzeniu tej działalności /por. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 lipca 2003 r., II UK 111/03, Monitor Prawa Pracy 2004 nr 7; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2006 r., I UK 289/05, opubl: OSNAPiUS rok 2007, Nr 11-12, poz. 168/. Przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie uzależniają przy tym obowiązku ubezpieczenia od zakresu prowadzenia tej działalności, rodzaju dokonywanych czynności, czy wysokości osiąganego dochodu.

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że M. P. nie złożyła zeznań podatkowych z prowadzenia działalności gospodarczej i nie dokonywała rozliczeń z tytułu prowadzonej działalności za lata 1999-2010, a także nie zgłaszała zawieszenia działalności. Bezsprzeczne jest również, iż nie złożyła w organie ewidencyjnym wniosku o zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej, nie zgłaszała także przerw w wykonywaniu działalności ani nie wyrejestrowała działalności. Oznacza to, że nie doszło w istocie do zawieszenia przez wnioskodawczynię prowadzenia działalności gospodarczej, a co za tym idzie, ubezpieczona zatem winna podlegać nadal począwszy od dnia 1 stycznia 1999 roku ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu z tytułu jej prowadzenia.

Należy wskazać, że w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178, ze zm.) istotą działalności gospodarczej jest jej prowadzenie w sposób ciągły i zorganizowany, na własny rachunek i ryzyko. Obowiązująca od dnia 21 sierpnia 2004 r. ustawa o swobodzie działalności gospodarczej z dnia 2 lipca 2004 r. (t. j. Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, ze zm.), która zastąpiła ustawę z 1999 r., w art. 2 działalność gospodarczą zdefiniowała w sposób tożsamy.

Apelacja zarzuca jedynie błędne ustalenie, że działalność była faktycznie wykonywana.

Pod pojęciem prowadzenia działalności gospodarczej należy rozumieć nie tylko okresy faktycznego wykonywania usług, ale także okresy podejmowania innych czynności związanych z działalnością, w tym także okres oczekiwania przez odwołującego się na klienta. Wszystkie te czynności pozostają bowiem w ścisłym związku z działalnością usługową. Ubezpieczona sama sobie wyznaczała zadania i realizowała je na własne ryzyko oraz odpowiedzialność, dysponowała swoim czasem przeznaczonym na wykonywanie działalności i mogła go wykorzystać na bezpośrednie świadczenie usług czy na czynności pomocnicze lub sprawy prywatne. W dniu 28 maja 2009 roku M. P. zawarła w ramach prowadzonej działalności gospodarczej umowę pracę z P. P. (1), którego zatrudniła na stanowisku pracownika fizycznego, zatem działalność funkcjonowała. Sąd Okręgowy trafnie ocenił, że wnioskodawczyni, reprezentowana przez ustanowionego dla niej pełnomocnika z urzędu, nie wykazała w toku niniejszego postępowania, że nie prowadziła działalności gospodarczej od dnia 1 stycznia 1999 roku. O zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, wbrew twierdzeniom skarżącej, nie może stanowić jedynie fakt, że wnioskodawczyni na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 7 listopada 1997 roku w sprawie I C 383/97 została eksmitowana z lokalu mieszkalnego w P. przy ul. (...), m. (...), co w jej ocenie uniemożliwiło jej dalsze wykonywanie działalności gospodarczej. Logicznie i prawidłowo Sąd Okręgowy skonstatował, że z zaświadczeń o wpisach do ewidencji działalności gospodarczej wynika jednoznacznie, że działalność gospodarcza była wykonywana przez wnioskodawczynię pod adresem P., ul. (...).

Wszystko to razem musi prowadzić do wniosku, że wyrok Sądu Okręgowego jest trafny i odpowiada prawu.

Z tych też względów orzeczono o oddaleniu apelacji stosownie do art. 385 k.p.c.